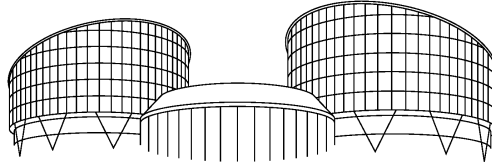

GARBUZ v. UKRAINE

© Переклад Олександра Дроздова, Олени Дроздової, Юлії Ісаєвої

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЧЕТВЕРТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «ГАРБУЗ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № [72681/10](#))

© Переклад: адвоката, кандидата юридичних наук, доцента,
заслуженого юриста України
Олександра Дроздова

адвоката, кандидата юридичних наук,
директора Адвокатського бюро «Дроздова та партнери»
Олени Дроздової

Юлії Ісаєвої

Офіційне цитування:
CASE OF GARBUZ v. UKRAINE
(Application no. 72681/10)
Офіційний текст англійською мовою:
<http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-190028>

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ
19 Лютого 2019 року

*Рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44
Конвенції. Текст рішення може підлягати редакційним виправленням.*

GARBUZ v. UKRAINE

© Переклад Олександра Дроздова, Олени Дроздової, Юлії Ісаєвої

У справі Гарбуз проти України,

Європейський суд з прав людини на засіданні Четвертої Секції, до складу якої увійшли:

Пауло Пінто де Альбукерке, *Голова,*

Ганна Юдківська,

Вінсент А. Де Гаetano,

Егідіуос Кюріс,

Карло Ранцоні,

Жорж Раварані,

Марко Бошняк, *судді,*

та Андреа Там'єтті, *заступник Секретаря Секції,*

Після нарад за зачиненими дверима 22 січня 2019 року,

Проголошуючи наступне рішення, прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу було розпочато за заявою (№ 72681/10), поданою до Суду проти України 02 грудня 2010 року на підставі статті 34 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України Миколою Андрієвичем Гарбузом (далі – заявник).

2. Заявника, якому було надано правову допомогу, представляв пан Калмиков, юрист, який практикує у Харкові. Уряд України (далі – Уряд) було представлено Урядовим уповноваженим паном Ліщиною.

3. Заявник стверджував, зокрема, що йому не було дозволено допитати деяких свідків у кримінальних провадженнях, порушених проти нього, а іншого свідка було допитано із значним затягуванням, і що такі провадження були необґрунтовано тривалими.

4. 10 жовтня 2017 року Уряд було повідомлено про заяву.

5. 03 квітня 2013 року заявник помер. 12 серпня 2017 року його дружина, Валентина Федорівна Гарбуз, висловила бажання подати заяву замість нього.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

6. Заявник народився у 1952 році, а помер у 2013 році.

7. 21 лютого 2002 року П., бізнесмен, звернувся до міліції зі скаргою, що заявник, на той момент директор міського управління

GARBUZ v. UKRAINE

© Переклад Олександра Дроздова, Олени Дроздової, Юлії Ісаєвої

житлово-комунального господарства, вимагав від нього гроші в обмін на дозвіл на використання деяких приміщень, якими управляло управління. Заявник нібито запевнив П., що частина коштів буде використана для підкupu представників контролюючих органів, які могли б дізнатися про використання приміщень.

8. У той же день міліція, у присутності двох понятих, надала П. декілька банкнот, позначених люмінесцентною речовиною, що є видимою лише при спеціальному освітленні, для передачі заявникові як хабар, і спеціальний пристрій для аудіозапису.

9. Пізніше того ж дня П. зайшов до офісу заявника, а потім вийшов, вказавши, що передав гроші.

10. Працівники правоохоронних органів заарештували заявника. У присутності понятих, які у подальшому надавали свідчення, була виявлена люмінесцентна речовина на руці та кишені заявника. Помічені банкноти були вилучені в одній із кімнат, що межували із офісом. Ці слідчі дії були зафіксовані на відео.

11. У той же день заявник визнав, що отримав гроші від П., про що власноруч було викладено. Згодом він відмовився від зізнання, стверджуючи, що працівники правоохоронних органів чинили на нього «фізичний і психологічний тиск».

12. Заявникові було пред'явлено обвинувачення у шахрайстві, очевидно тому, що він фактично не мав повноважень звільнити приміщення, про які йшлося вище.

13. У ході досудового розслідування конкретна особа Т.В.С., яка працювала в управлінні, заявила, що у невизначену дату, очевидно до подання заяви П. (бізнесменом) до міліції, заявник попросив її показати відповідні приміщення, про які йшлося вище, П. (бізнесмену).

14. Поняті офіційно повідомили слідчий орган про події від 21 лютого 2002 року, за якими вони спостерігали. Зокрема, поняті заявили, що увійшли до офісу заявника вже після працівників правоохоронних органів, а коли вже ввійшли, то двоє поліцейських вже тримали заявника.

15. В обвинувальному висновку потерпілий, поняті та Т.В.С. були визнані свідками, яких слід допитати у суді.

16. Під час судового розгляду заявник не визнав себе винним і стверджував, що банкноти підкинули працівники правоохоронних органів до приміщення управління, вони також забруднили його руку і кишеню люмінесцентною речовиною з метою притягнення до кримінальної відповідальності. Сліди речовини на його руці могли з'явитися внаслідок струшування з руки бізнесмена.

GARBUZ v. UKRAINE

© Переклад Олександра Дроздова, Олени Дроздової, Юлії Ісаєвої

17. За даними Уряду П. надавав показання під час судового розгляду справи двічі у квітні 2004 року. Він, виявляється, повторив це під час подання заяв до правоохоронних органів (див. пп. 7 і 9).

18. Понятих неодноразово викликали до суду, але вони не з'явилися, і їх не змогли знайти за вказаними адресами постійного місця проживання. Протоколи судових засідань, подані до Суду, свідчать, що судові засідання було відкладено та перенесено принаймні тридцять три рази внаслідок того, що «свідки» не з'явилися (*судовий розгляд відкладено у зв'язку з неявкою свідків*), і що суд першої інстанції неодноразово звертався до органів міліції та прокуратури за допомогою щодо здійснення пошуку та супроводження понятих на судові слухання. Виявляється, що ці заходи стосувалися як понятих, так і Т.В.С. Однак, незважаючи на всі заходи, застосовані судом, поняті так і не з'явилися, їх письмові показання були досліджені та оголошені в судовому засіданні.

19. 05 жовтня 2009 року вироком Комінтернівського районного суду м. Харкова заявника було визнано винним у шахрайстві та засуджено до обмеження волі на строк 2 роки, у подальшому його було звільнено від відбування покарання у зв'язку із закінченням строку давності (див. пункт 24). При засудженні заявника суд посилався на: заяви П., понятих і Т.В.С.; аудіо- та відеодокази; протоколи слідчих дій, де зафіксовано доставку помічених банкнот П. та їх подальше вилучення, а також виявлення люмінесцентної речовини на руці та кишені заявника; заяви співробітників міліції, які організували відповідні слідчі дії; результати експертизи, якими підтверджено виявлення люмінесцентної речовини з одного джерела на банкнотах, на руці заявника та його кишені; та зізнання самого заявника. Суд відхилив доводи заявника про здійснення тиску на нього при зізнанні як необґрунтоване.

20. Заявник оскаржив вирок, стверджуючи, зокрема, що П., поняті і Т.В.С. не були допитані під час судового слідства через неявку до суду («*які ухилилися від явки до суду першої інстанції*»).

21. 04 лютого 2010 року Апеляційний суд Харківської області залишив вирок суду першої інстанції без змін, встановивши достатність доказів вини заявника. У справі не було жодних підстав для недовіри заявам потерпілого та свідків, які були підтверджені іншими доказами у справі, включаючи зафіксовані на аудіо- та відеодоматеріалах. Судом не було встановлено жодних причин для визнання недоствірними письмових показань свідків, які не були допитані у судовому засіданні.

22. У скарзі заявника ставилося питання про недоведеність його винуватості у вчиненні злочину, яка була подана до Верховного Суду України (ВСУ). Заявник стверджував, що свідки ігнорували виклики з'явитися на судові засідання, а суд першої інстанції не забезпечив

GARBUZ v. UKRAINE

© Переклад Олександра Дроздова, Олени Дроздової, Юлії Ісаєвої

їхньої присутності. Поняті заявили, що коли вони входили до офісу, співробітники міліції вже тримали заявника (див. п. 14). Це свідчить про те, що працівники міліції вели себе жорстоко по відношенню до заявника, і було зрозуміло, що він може бути заляканий і міг помилково зізнатися під таким тиском.

23. 09 червня 2010 року ухвалою судді ВСУ було відмовлено заявникові у задоволенні скарги. Суддя зазначив, що фактичні обставини справи не підлягають перегляду ВСУ, і судові рішення ґрунтуються на належним чином оцінених доказах, висновки суду обґрунтовані та не дають підстав сумніватися в них. Кримінально-правова кваліфікація дій заявника була правильною, а покарання – законним. У ВСУ не було підстав відкриття процедури перегляду.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

24. З змістом положень статті 49 та частини 5 статті 74 Кримінального кодексу України у разі закінчення строків давності, передбачених статтею 49 вказаного кодексу, суд може звільнити особу від кримінальної відповідальності та закрити провадження у справі або притягнути до кримінальної відповідальності, але звільнити від покарання. У цій справі суди застосували другу процедуру.

25. У статті 127 Кримінально-процесуального кодексу 1960 року, що втратив чинність 19 листопада 2012 року, визначено поняття як таких, які не заінтересовані у результаті розгляду кримінальної справи, були залучені слідчим для засвідчення своїми підписами відповідності записів у протоколі виконаним слідчим діям.

26. Інші відповідні положення Кодексу можна знайти у справі «Карпюк та інші проти України» (№№ 30582/04 та 32152/04, п.п. 77-80, від 06 жовтня 2015 року).

ПРАВО

I. *LOCUS STANDI* ДРУЖИНИ ЗАЯВНИКА

27. Дружина заявника виявила бажання продовжити розгляд справи заявника. Уряд зазначив, що затримка, у зв'язку із якою дружина заявника все-таки виявила бажання подати заяву (див. пункт 5), вказувала на те, що вона втратила інтерес до справи та/або було порушено її право на подання заяви. Більше того, права, передбачені в

GARBUZ v. UKRAINE

© Переклад Олександра Дроздова, Олени Дроздової, Юлії Ісаєвої

пунктах 1 і 3 (d) статті 6 Конвенції, були виключно невідчужуваними та непередаваними.

28. Суд зазначає, що заявник помер після подання заяви, і він розрізняє заяви, у яких безпосередні заявники померли після подання

заяви, від тих, де вони померли раніше. Оскільки заявник помер після подання заяви, Суд визнав, що найближчий родич чи спадкоємець може в принципі продовжувати процедуру звернення із заявою до Суду, якщо він або вона має достатній інтерес у справі (див. *«Центр правових ресурсів від імені Валентина Кампану проти Румунії»* [ВП], № 47848/08, п. 97, ECHR 2014, із подальшими посиланнями). У таких випадках вирішальним моментом є не те, чи можуть такі права бути передані спадкоємцям, які бажають продовжити процедуру, а чи можуть спадкоємці взагалі вимагати утвердження законного інтересу заявника скористатися своїм індивідуальним та особистим правом подати заяву до Суду (див. *«Сінг та інші проти Греції»*, № 60041/13, п. 26, від 19 січня 2017 року).

29. Суд зазначає, що дружина заявника висловила бажання продовжити розгляд заяви. Зволікання у вчиненні таких дій не може означати, що вона втратила інтерес до заяви або розглядатися як зловживання правом на подання заяви. Суд не бачить жодних підстав сумніватися у тому, що вона має законний інтерес у реалізації права, та вважає, що має право продовжувати цю справу замість заявника.

30. Проте, як і раніше, наступні посилання у тексті рішення стосуватимуться саме заявника.

II. СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

31. Заявник скаржився на різні порушення статті 6 Конвенції, відповідні частини якої передбачають:

«1. Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом ...

3. Кожний обвинувачений у вчиненні кримінального правопорушення має щонайменше такі права:

...

(d) допитувати свідків обвинувачення або вимагати, щоб їх допитали, а також вимагати виклику й допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

...»

GARBUZ v. UKRAINE

© Переклад Олександра Дроздова, Олени Дроздової, Юлії Ісаєвої

А. Стверджуване порушення статті 6 п.п. 1 та 3 (d)

1. Доводи сторін

32. Заявник стверджував, що його права, передбачені пунктами 1 і 3 (d) статті 6 Конвенції, були порушені, зважаючи на оцінку показань П. (потерпілого), понятих та Т. В. С. національними судами. У своїх первинних показаннях заявник стверджував, що суд першої інстанції не зміг забезпечити присутність цих свідків під час судового розгляду справи, а отже, він не мав можливості їх допитати. У відповідь на зауваження Уряду заявник стверджував, що «минуло багато часу доки не стало можливим допитати більшість свідків, що вплинуло на здатність свідків підтвердити свої показання або відтворити перебіг подій слідчих дій, в яких вони брали участь». Заявником не було зроблено інших заяв, що стосувалися б цього питання.

33. Уряд стверджував, що П. фактично було допитано у ході судового розгляду. Щодо інших свідків, то вони стверджували, що засудження заявника ґрунтувалося на різних інших доказах, і що оцінка доказів була, перш за все, питанням врегулювання національними судами за змістом положень національного законодавства. Незважаючи на численні виклики свідків до суду, їх не змогли знайти, оскільки вони були відсутні за адресами постійного місця проживання.

2. Оцінка Суду

34. Суд сформулював загальні принципи, які повинні застосовуватися у випадках, коли свідок обвинувачення не брав участь у судових засіданнях, але заяви, зроблені ним раніше, були враховані судом як докази у справах *«Аль-Хавайя і Тахері проти Сполученого Королівства»* ([ВП], №№ 26766/05, 22228/06, ЕСЧР 2011), та *«Шачашивілі проти Німеччини»* ([ВП], № 9154/10, ЕСЧР 2015). Повторний виклад цих принципів можна знайти, наприклад, у справах *«Сетон проти Сполученого Королівства»*, № 55287/10, п.п. 57-59, від 31 березня 2016 року, та *«Боєць проти України»*, № 20963/08, п.п. 74-76, від 30 січня 2018 року).

35. Суд роз'яснив та затвердив загальні принципи щодо права на явку та допит свідків на стороні захисту у справі *«Муртазалієва проти*

GARBUZ v. UKRAINE

© Переклад Олександра Дроздова, Олени Дроздової, Юлії Ісаєвої

Росії» ([ВП], № 36658/05, п.п. 139, 144-49 та 158 -67, від 18 грудня 2018 року).

(a) Потерпілий

36. Заявник не заперечував твердження Уряду про те, що П. (потерпілий) фактично було допитано двічі протягом судового процесу, приблизно два роки та два місяці після того, як мали місце відповідні події (див. п.п. 7,17). Заявник не надав пояснення, зважаючи на обставини, причину порушення його права на допит цього свідка. Зокрема, він не заявляв, чи виникли у нього труднощі проведення перехресного допиту цього свідка.

(b) Поняті

37. У законодавстві України містяться окремі положення врегулювання правового статусу важливих свідків (*свідки*) і понятих (*поняті*), передбачено використання різних термінів для розмежування цих понять. Слідчий залучає понятих як не заінтересованих осіб задля спостереження за проведенням слідчого заходу (див. пункт 25). У цьому контексті правовий статус понятих відповідно до положень українського законодавства подібний до того, що регламентовано російським законодавством (див. «*Муртазалієва проти Росії*», п. 136, процит. вище).

38. Поняті в цій справі спостерігали, як працівниками правоохоронних органів було позначено банкноти для хабара, а потім вилучили ці банкноти біля офісу заявника та сліди речовини, якою вони були помічені на руках та кишені заявника. Поняті підписали відповідні протоколи слідчих дій, складені співробітниками міліції, які документально засвідчили ці факти. Вказані протоколи було додано як докази проти заявника до матеріалів справи, а працівники міліції, які склали їх, були допитані у судовому процесі. Крім того, події було зафіксовано на відео, та самі відеозаписи було долучено до матеріалів справи як докази.

39. У справі «*Шумеева та інші проти Росії*» ((рішення), № 29474/07 та 3 інші заявники, від 22 вересня 2015 року) Суд постановив, що відсутність допиту понятих у ході судового розгляду не свідчить про порушення статті 6 § 3 (d), оскільки їх твердження дублювали зміст викладеного у протоколах слідчих дій і не містили нової

GARBUZ v. UKRAINE

© Переклад Олександра Дроздова, Олени Дроздової, Юлії Ісаєвої

відповідної інформації, тому такі показання у суді не могли вплинути на результат розгляду кримінальної справи.

40. Обставини цієї справи є суттєво схожими. Подібно до заявників у справі *Шумєєвої*, заявником у заявах до Суду та у зверненнях до національних судів не надано пояснень, зокрема, чому виникла необхідність допиту цих свідків. Проте у цій справі національний суд конкретно послався на показання свідків щодо засудження заявника і перерахував їх як елементи доказів, окремо від відповідних заяв працівників міліції, які засвідчили ці свідки (див. пункт 19). За таких обставин Суд вважає за доцільне розглянути справу про відсутність цих свідків під час судового засідання і покластися на їх досудові заяви у світлі принципів, розроблених у його рішеннях *Аль-Хавайя і Тахері* та *Шачашвілі* (обидва процитовано вище).

41. Враховуючи ці принципи, Суд спочатку враховує факт неодноразового виклику судом першої інстанції цих свідків і його звернення за допомогою до міліції та прокуратури задля забезпечення їх присутності у судовому засіданні (див. пункт 18 вище). Заявник не вказував на якісь недоліки цих зусиль. Суд дійшов висновку, що існують вагомі підстави для їх неучасті у судовому процесі та врахування їх досудових заяв.

42. Що стосується конкретного значення таких заяв у засудженні заявника, то національні суди не надавали роз'яснень з цих питань. Заявником також не зроблено жодних заяв щодо поставленого питання (див. пункт 40). Суд, зі свого боку, зауважує, що ці заяви явно не є «єдиним» доказом проти заявника. Немає жодних ознак того, що вони були «вирішальними» при прийнятті рішення у справі (див. *Шачашвілі*, процитоване вище, п. 123).

43. У будь-якому випадку існували достатні врівноважуючі фактори компенсації у разі наявності перешкод здійснення захисту. По-перше, у провадженні заявникові була надана можливість надати власну версію подій, поставити під сумнів довіру до цих свідків і вказати на будь-які невідповідності у їхніх заявах, навіть якщо немає жодних ознак того, що він коли-небудь намагався це зробити. По-друге, існувало чимало підтверджуючих доказів, враховуючи докази П. та працівників міліції, речові докази та висновок експерта і власне зізнання заявника.

(с) Т.В.С., свідки

44. Суд зауважує, що причини, чому свідок Т.В.С. не міг бути допитаний під часі судового розгляду, є не зовсім зрозумілими: твердження обох сторін щодо цього питання є нечіткими (див. пункти

GARBUZ v. UKRAINE

© Переклад Олександра Дроздова, Олени Дроздової, Юлії Ісаєвої

32 і 33 вище). Проте, з матеріалів справи випливає, що органи влади вжили різних заходів для забезпечення участі свідків, у тому числі Т.В.С., і що ці заходи включали допомогу міліції (див. пункт 18 вище). Суд не вбачає жодних свідчень про те, щоб ці зусилля були недостатніми.

45. Незважаючи на те, що свідчення цього свідка не є «єдиним» доказом проти заявника, і немає жодних ознак того, що він був «вирішальним», Суд готовий припустити, що її докази мають значну вагу, і що їх допуск може мати обмеження захисту заявника.

46. Однак у провадженні існували врівноважуючі фактори (див. вищезгадане рішення у справі *Шачашвілі (Schatschaschwili)*, §§ 126-30, для обговорення можливих факторів врівноваження). По-перше, під час провадження заявникові було запропоновано реалізувати можливість надання власної версії подій, поставити під сумнів довіру до відсутніх свідків і вказати на будь-які невідповідності їхніх заяв. Хоча заявник і висунув власну версію подій (див. пункт 16 вище), немає жодних доказів того, що він спеціально ставив під сумнів довіру до Т.В.С. або правдивість її заяв у національних судах, зокрема, у своїх скаргах. По-друге, різні докази підтверджують показання свідка, зокрема, докази П. і власне зізнання заявника.

(d) Висновок

47. Суд дійшов висновку, що заявник не вдався до доведення у справі того, що прийняття заяв вищезазначених свідків як доказів підірвало справедливість кримінального провадження проти нього.

48. Звідси випливає, що ця скарга є явно необґрунтованою і має бути відхилена відповідно до пунктів 3 (а) та 4 статті 35 Конвенції.

В. Стверджуване порушення пункту 1 статті 6 Конвенції щодо тривалості провадження

49. Заявник скаржився, що тривалість кримінального провадження у його справі була несумісна з вимогою «розумного строку» статті 1 § 1.

50. Уряд заперечив цей аргумент.

51. У цій справі розгляд справи розпочався 21 лютого 2002 року, коли заявник був заарештований і закінчився 9 червня 2010 року, коли ВСУ відмовив йому у перегляді справи. Таким чином провадження тривали вісім років і три місяці на трьох рівнях юрисдикції.

GARBUZ v. UKRAINE

© Переклад Олександра Дроздова, Олени Дроздової, Юлії Ісаєвої

52. Суд нагадує, що обґрунтованість тривалості провадження повинна оцінюватися з урахуванням обставин справи та з урахуванням таких критеріїв: складність справи, поведінка заявника та відповідних державних органів, та важливість провадження для заявника у спорі (див., серед багатьох інших справ, *Пелісьє (Pélissier) і Сасі (Sassi) проти Франції* [ВП], № 25444/94, § 67, ECHR 1999-II, і *Frydlender проти Франції* [ВП], № 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

53. У справі *Меріт (Merit) проти України* (№ 66561/01, 30 березня 2004 року) Суд визнав порушення стосовно питань, подібних до питань у цій справі.

54. Розглянувши всі надані йому матеріали, Суд не знайшов жодного факту або аргументу, здатного переконати його дійти іншого висновку щодо прийнятності та суті цієї скарги. Беручи до уваги свою прецедентну практику з цього питання, Суд вважає, що у цій справі тривалість провадження була надмірною і не відповідала вимозі «розумного строку».

55. Ця скарга є прийнятною і підтверджує порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

56. Статтею 41 Конвенції встановлено:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

A. Шкода

57. Заявник вимагав 10 000 євро (EUR) за заподіяння моральної шкоди.

58. Уряд оскаржив цю вимогу.

59. Суд, беручи до уваги особливі обставини справи та загальну тривалість провадження, присуджує заявникові 1 200 євро в якості відшкодування моральної шкоди

GARBUZ v. UKRAINE

© Переклад Олександра Дроздова, Олени Дроздової, Юлії Ісаєвої

В. Судові та інші витрати

60. Заявник також вимагав 850 євро на покриття судових витрат, понесених в Суді

61. Уряд заперечував проти цієї вимоги.

62. Згідно з прецедентною практикою Суду заявник має право на відшкодування судових витрат тільки тоді та у тій сумі, коли буде доведено, що вони були фактичними і неминучими, а їхній розмір є обґрунтованими. У цій справі з огляду на наявні в нього документи та зазначені вище критерії, Суд зауважує, що заявник поніс певні судові витрати під час судового провадження. Однак вони були охоплені правовою допомогою, наданою адвокату заявника. Таким чином, Суд більше нічого не присуджує у цьому рішенні.

С. Пеня

63. Суд вважає за належне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Постановляє*, що дружина заявника, пані Валентина Федорівна Гарбуз, має право продовжувати цю справу замість нього;
2. *Оголошує* прийнятною скаргу відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції щодо тривалості кримінального провадження, а решту скарги у заяві непринятною;
3. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції щодо тривалості кримінального провадження;

4. *Постановляє*

(а) упродовж трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявнику 1 200 євро (одна тисяча двісті євро) у якості відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток у

GARBUZ v. UKRAINE

© Переклад Олександра Дроздова, Олени Дроздової, Юлії Ісаєвої

розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Учинено англійською мовою і повідомлено письмово 19 лютого 2019 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Андреа Там'єтті

Пауло Пінто де Альбукерке

Заступник Секретаря

Голова

Відповідно до пункту 2 статті 45 Конвенції та пункту 2 правила 74 Регламенту Суду окремі думки суддів Пінто де Альбукерке та Кюріса

д
о
д
а
ю
т
ь
с
я

д
о

ц
ь
о
г
о

р
і
ш
е
н
н